

BİR PATİNİN NESİ VAR İKİ PATİNİN SESİ VAR

Merhaba ben Pixie. Sıcacık bir yaz günü iki kardeşim ile bu cennet gibi adada dünyaya geldik. Gözlerimi ilk açtığımdan beri bu adada yaşıyorum. Kardeşlerimle çimlerde koşup oynadığım günleri hatırlıyorum.

Buraya “Kedikistan” diyoruz. Burası şehirde yaşayan kedilerin yuvalarından bin kat daha konforlu bence. Mamalarımızı ve sularımızı şehirli kedi dostlarımız bize vapurla her hafta getiriyor ve bu yüzden hiç aç ya da susuz kalmıyoruz. Nerede mi uyuyoruz? Herkesin kendi kulübesi var. Ben kendi kulübemde annem ve dedemle birlikte yaşıyorum. Babam ben yavruyken vefat etmiş ama annemin söylediğine göre hala yanımdaymış ve bizi koruyormuş. Her gece uyumadan yanıma dönüp “İyi geceler babacığım!” diyorum. Belki beni duyabiliyordur.

Adamız nasıl mı kuruldu? Dedemin anlattığına göre bu adanın en eski sahibi Karamel Paşa'ymış. Adamızı kuşatıp ele geçirmeye çalışan köpek ordularına karşı kazanmış ve bu adayı fethetmiş. Karamel Paşa da bu adayı gelecek nesillere emanet etmiş. Annem, büyüdüğümde Karamel Paşa gibi olabileceğimi söylüyor. Ben de bunu duyunca mutlu oluyorum çünkü ben de büyüyünce onun gibi olmak istiyorum fakat adamız “Kedikistan” kurtarılmak için fazla sakın.

Adada her kedinin bir görevi var. Kimisi vapurla gelen mamaları satmak için bakkal kedi, kimisi her hafta olan kedi partileri için martı avlayan avcı kedi, kimisi adada kavga olursa ya da biri suç işlerse onları cezalandıran hakim kedi vesaire vesaire Normalde adanın başkanı da olması gerektiğini düşünebilirsiniz. Evet, olması gerekir fakat Karamel Paşa bu adanın ilk ve son kedi başkanıydı. Bir daha kimse başkan olmaya onun kadar layık olamadı.

Adada her şey çok güzeldi, ta ki o güne kadar... Onlar gelene kadar. Köpek ve insan orduları Karamel Paşa'nın bize emanet ettiği bu toprakları yani Kedikistan'ı kuşatmaya gelene kadar adadaki yaşamımız kusursuzdu. Ama bir gün öğle vakti, güneşin yakıcı sıcaklığında vapur sesleri duyuldu, duyulmaz olaydı. Erzaklar daha yeni gelmişti o yüzden bu vapur sesi bütün ada halkını şaşırtmıştı. Vapur sesinin şokunu atlattığımda iskeleye doğru koşmaya başladım. O anda doğduğumdan beri ilk defa duyduğum bir şey duydum. Köpek havlaması... O kadar garibime gitmişti ki şoku atlatmam herkes gibi beş dakikamı aldı. Aklımız başımıza geldiğinde herkes kulübelerine koşmaya başladı. Var gücümle koşuyordum ki arkamda kocaman bir köpeğin peşimden geldiğini gördüğümde mideme bir ağrı girdi. Tam o anda benim kahraman annem, beni ensemden tutup var gücüyle koşmaya başladı. Kulübeye vardığımızda köpeğin yüzüne kapı kapatmayla sınılandıktan sonra

güvenli böyle ulaştık. Kulübemiz. Evimiz. Yuvarımız.

Az önce yaşadıklarımıza inanamıyordum ama bu şoku üzerimden atıp plan yapmam gerekiyordu. Adamız köpekler tarafından ele geçirilmişti – insanlar köpekleri adaya bıraktıktan sonra gitmişlerdi- ve Karamel Paşa' nın bize bıraktığı bu toprakları var gücümle koruyacaktım. Patimin teriyle köpeklerin bize açtığı bu savaşı kazanacak ve amacıma ulaşmış olacaktım. Amacım ne miydi? Karamel Paşa gibi olup adamızı kurtarmak ve onun izinden devam etmekte.

Plan yapmak için hemen kardeşlerimin yanına koştum. Planı güzel yapıp bu savaşı kazanmak kolay olmayacaktı, hatta belki de kimimiz hayatını kaybedecekti ama ben buna izin vermeyecektim. Adamızı ne olursa olsun koruyacaktım. Sizi kardeşlerimle tanıştırmadım sanırım. Onlar tek yumurta ikizleri ve birbirlerinin neredeyse aynısılar. Onları ayırt etmekte bazen zorlansam da bir şekilde artık anlıyorum. Onlar “Fındık ve Fıstık”. Benim canım ablalarım. Annemin adı Kaju ve dedemin adı da leblebi. Babamın adı da bademmiş. Sanırım atalarım genel olarak kuruyemiş seviyor. Herhalde ailem tam kuruyemişçi açacakmış ki, benim ismimi koyarken ekonomimizin farkına varmışlar. Anneme neden ismimin ailemden farklı olarak kuruyemiş ismi olmadığını sorduğumda annem bana bütün aileden farklı olacağımı ve bir gün her şeyi değiştireceğimi, herkesi kurtaracağımı söyler. Tabi ki hiçbir zaman buna inanmadım.

Madem köpekler bize savaş açmıştı, biz de onlara öyle karşılık verecektik. Yarın. Yarın her şey değişecekti. Ya onlar kazanacaktı, ya da kediler kazanacaktı ve Kedikistan eski huzuruna kavuşacaktı. O gece kaygım ve endişelerimle birlikte ertesi gün için uykuya daldım.

Ertesi gün tüm hazırlıklar yapıldı, erzaklar hazırlandı, silahlar hazırlandı ve artık zamanı gelmişti. Ada halkı tüm hazırlıklar ile birlikte dışarı çıktılar. O anda vapur sesleri duyulmuştu. Köpekler buradalardı zaten, neden yine vapur gelmişti. Kedi ordusu koşarak köpeklerin yanına gitti. O anda dikkatimi bir şey çekti. İnsanlar elinde av silahlarıyla gelmişti. Bu normaldi fakat garip bir şey vardı ki silah kedi ordusuna doğrultulmuyordu. Köpeklere doğrultuluyordu. Daha dün adamıza bu köpekleri getiren insanlar neden şimdi onları avlamak istiyorlardı?

Bir şeyler yapmalıydık. Kedi ordusuna, insanlara saldırmaları için işaret verdikten sonra harekete geçti. Hedef değiştirmişlerdi. Artık düşmanları insanlardı. Kedi ordusu olarak bize gelen bütün mermileri atlatarak insanlara doğru koşmaya başladık. Her kedi bir insanın üzerine atladı. Kedi ordusundaki kediler üzerine atladıkları insanları alt etmişti ama ben hala insanı bıkıramamıştım bile. Ben daha yavru bir kediydim. Nasıl benden on kat büyük bir insanı alt edebilirdim? Diğer

kedilerin tek başlarına insanları alt edebilmesine şaşırmadım desem yalan olurdu. O anda pençelerimi çıkardım ve insanın yüzüne patiler savurmaya başladım. İnsan yavaş yavaş yere düşerken onu seyrettim. O anda insanın yere düşmeden cebinden silahını çıkardığını fark ettim ama çok geçti. Bir silah sesiyle irkildim. Başta ne olduğunu anlamadım ama sonra yavaş yavaş gözlerim kapanmaya başladı.

Gözlerimi açtığımda ilk hissettiğim şey sağ patimde hissettiğim yoğun ağrıydı fakat biraz kendime geldikten sonra bu ağrıya alıştım. Patime baktığımda gördüğüm şey içimi az da olsa rahatlatmıştı. Sadece merminin yanından geçtiği küçük bir sıyrıktı. Onlara, ben vurulduktan sonra ne olduğunu sordum. Savaşı kazandığımızı söylediler ve ağrımın yerini sevinç aldı. Ama onlar benim kadar mutlu görünmüyorlardı. O anda içeri köpekler girdi. Şimdi neden mutlu olmadıklarını anlamış gibiydim. Tıpçı kedi bana, köpeklerin kimseye bir şey anlatmadıklarını ve benimle konuşmak istediklerini söyledi. Köpekler yalnız konuşmak istediler. Tıpçı kedi, önce şüphe etse de ona çıkmasını söylediğimde gitti. Köpeklerle başbaşaydık.

Köpekler adaya ilk geldiklerinde bana saldıran köpek utançla yere bakıyordu. Köpekler öncelikle kedi halkına minnettar olduklarını belirtti ve bütün bu olanların, biz kedilere verdikleri huzursuzluğun sebebini bana anlatmaya başladılar.

Şehir de “kırmık” diye bir hastalık çıkmış ve insanlar bunun köpeklerden kaynaklandığını düşünüp köpekleri bizim adama getirmişler. Amaçları ise bulabildikleri tüm köpekleri bu adaya getirip adayı yakmakmış. Yani biz bu savaşa katılmasaydık bu güzelim ada yanacaktı ve köpek kardeşlerimizi kaybedecektik. Evet ilk geldiklerinde bize saldırmışlardı fakat şuan çok pişman ve bize minnettarlardı. İkinci bir şanstın zarar gelmezdi. O an bir karar verdim. Artık bu adada kedi ve köpekler kardeş kardeş yaşayacaklardı. Artık bu ada kedi ve köpeklerin adasıydı. Artık bu adanın ismi “ Kardeşistan” dı. Köpekleri akşamki zafer partimize davet ettim. Ve onları aramıza aldım.

Akşamki partide kediler ve köpekler çok iyi anlaştılar. Hatta arkadaş olanlar bile oldu. Partinin yemek kısmına geldiğimizde ailecek sofraya oturduk. Evet artık biz bir aileydik. Kedi ve köpek halkı benim adayı kurtardığımı ve başkan olmam gerektiğini söylediler. Bunu duyunca içimi bir mutluluk kapladı ve gururlandım. Annem, dedem ve ablalarım da benimle gurur duyduğunu söyledi. Annem babamın eğer burada olsaydı benimle gurur duyacağını söyledi. Amacıma ulaşmıştım. Karamel Paşa gibi adamızı kurtarıp bu adanın ikinci kurtarıcısı olarak tarihe geçmiştim. Kedi ve köpek halkı onların kurtarıcısı olduğumu ve benim başardığımı söylüyorlardı. Bu yanıltı. Hepimiz başarmıştık. Ne demiş atalarımız, “BİR PATİNİN NESİ VAR İKİ PATİNİN SESİ VAR”.